

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

We hoorden zojuist over het visioen voor Jeruzalem. Stad van vrede.

En daarbij is het belangrijk om te weten dat Jeruzalem in de Bijbel altijd als een vrouw wordt gezien. Dochter van Sion.

Je kunt het bijvoorbeeld lezen in de poëtische teksten van Klaagliederen:

“Hoe eenzaam zit zij daar, die eens zo levendige stad, een weduwe is ze geworden- haar volk weggevoerd is in ballingschap.

Verlaten is ze, haar straten leeg, haar eens zo mooie muren vervallen tot ruïne, de tempel kapot.

De tranen lopen over haar wangen. Hoe eenzaam zit zij daar, te midden van de puinhopen van het leven. “

Poëzie van de bovenste plank!

Omdat het zo persoonlijk omschreven is, is het voor ons nu misschien ook wel makkelijker om te begrijpen. Als een geliefde, als een geliefde die weggevoerd is.

Maar daarom is het des te bijzonderder dat Jesaja en andere profeten, te midden van die puinhopen en ballingschap- als ware het de kapotgeschoten steden in Syrië-visioenen hebben van vrede, van herstel, van opbouw.

Als een twijgje groen in de winter, een glimps van horizon of eeuwigheid.

Wat maakt dat je doorgaat, dat je überhaupt begint?

Stapje voor stapje. Dag aan dag.

Zoekend naar houvast, je activiteiten weer oppakken, totdat je weer een beetje ritme hebt, routine.

Voor het volk van Israël, en voor haar profeten en leiders- duurde die ballingschap wel 5 generaties. En daarom was dat visioen van Jesaja zo belangrijk. Gaven ze het door van vader op zoon. Hoop, tradities, datgene wat in jullie familie zo eigen is. De herinnering levend houden aan diegene die er niet meer is, wat hij of zij altijd deed. Wat jullie verbond.

Zoeken in de puinhopen naar bouwstenen.

Dat wat er wel is, of nog is, of weer is. Wat overeind blijft.

Dat maakt dat het overeind blijft, liefde die fungeert als cement:

het houdt de achtergeblevenen bij elkaar. Dat niet alles vervalst, dat er zelfs in de donkerste tijden een paar dingen overeind blijven, als fundament, of houvast.

Jesaja droomt over de wederopbouw van Jeruzalem. Dat haar zonen en dochters zullen terugkeren, als duiven naar haar til; met geschenken, de bedrijvigheid en nijverheid zal in haar straten opbloeien,

anders dan voorheen. En dat *vreemdelingen haar muren zullen herbouwen*. God spreekt tot Jeruzalem en zegt: *In mijn boosheid heb ik je geslagen, maar in mijn welbehagen heb ik Mij over u ontfermd*. In al wat je overkomen is, ben ik nooit bij je weggegaan, was ik bij je.

Als ons mensen het ergste overkomt, dat we onze dierbaren verliezen, dat roept dat ook vragen op. Waarom? Waarom zo vroeg, waarom mijn geliefde? En waar bent u God in mijn diepste nood?

Bij het volk van God, bij Jeruzalem is er wellicht nog een oorzakelijk verband aan te wijzen. Het volk dwaalt af van de regels, van God.

Maar als predikant hoor ik genoeg verhalen, waar het kwaad goede mensen treft, waar geen antwoorden zijn. Alleen maar intens verdriet.

Letterlijk en figuurlijk zoals Jeruzalem aan de grond zitten, compleet afgebrand, kapot, verlaten, eenzaam. Hoe sterk je ook bent, of welke steun of dierbaren er zijn.

En dat geldt niet alleen voor het rouwproces bij overledenen. Ook in het leven hebben we te maken met afscheid en rouw. Bij een scheiding, Alzheimer, verlies aan werk of gezondheid.

Niets is meer zoals het was, of het wordt beetje bij beetje minder. Je rol als mantelzorger wordt groter. Hier had je niet voor getekend? Of toch wel?

Als je tussen de puinhopen en de brokstukken zit, waar ga je dan mee verder? Welke stukken zijn nog bruikbaar, waar kun je wat nieuws mee bouwen? Een nieuw, kwetsbaar evenwicht, balans? En wie, of wat helpt daarbij?

Misschien moeten we het visioen van Jesaja zien als een bouwtekening, iets wat ons richting geeft, houvast- zoals de handleiding van Ikea, waarin je stapje voor stapje wordt meegenomen.

Er is een horizon die gloort- heel, heel in de verte. We weten ons niet alleen. De dood heeft niet het laatste woord.

Want dat is wat wij vandaag vieren, gedenken en geloven:

Deze zondag, Voleindingszondag, of eeuwigheidszondag- betekent dat ons einde, het menselijke einde in het licht van de eeuwigheid wordt gesteld.

Onze dierbaren die gestorven zijn, de heiligen die ons zijn voorgegaan worden, wij allen staan in dat licht, in het visioen van Gods plan met ons.

En dat maakt dat wij, juist als het leven zo intens zeer doet, als het kwaad goede mensen treft, we op iets groters, diepers terug kunnen vallen. Niet

altijd, en niet continu, meer als een glimps, als kiem, als bouwstenen in de puinhoop.

En precies zo spreekt ook Jezus zijn zaligsprekingen:

Zalig zij die treuren, want zij zullen getroost worden.

Zalig zij die arm van geest zijn, vervolgd, honger lijden, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Dat is veel meer dan een doekje voor het bloeden.

Die zaligsprekingen zijn lastig te begrijpen: Misschien kunnen we ze beter begrijpen als vragen: wie zijn in onze samenleving gelukkig, zalig, waar schuurt die tekst?

Misschien is de kernboodschap van de zaligsprekingen wel dat je juist in je kwetsbaarheid waarden ontdekt die belangrijker zijn, dan zelfstandigheid, controle, onkwetsbaarheid, perfectie.

Daarom als slot een eigentijdse vertaling ervan.

Opdat het ons doet beseffen wat belangrijk is, wat onze hoop is, en vanwaar onze hulp.

Ons richting geeft, om ons anders op te stellen, ons leven anders op te

bouwen en vorm te geven, ondanks datgene wat of wie er niet is.

Zalig zij die uit afhankelijkheid leven, want zij leren ons wat gemeenschap en ontvangen is.

Zalig zijn die een burn-out hebben, gescheiden zijn, want zij zijn tegen de grenzen van hun eigen kunnen aangelopen.

Zalig zij die toe durven geven hoe eenzaam zij zich voelen, want zij leren ons dat we niet de enigen zijn.

Zalig zij die strijden voor de aller-kwetsbaarsten, want ze hebben begrepen dat zij het evengoed hadden kunnen zijn.

Zalig zij die hun eigen tekort en pijn kennen want zij kunnen met zachtere en wijzere ogen naar zichzelf en de wereld om zich heen kijken.

Amen